

Když mě peer Olda Bažant, který je pro mě od začátku léčby inspirací svými mnohými výkony a úspěchy, vyzval k účasti na dvacetičtyřhodinovce, neváhal jsem ani minutu. Běhat tak dlouho bych asi nezvládl, tak jsem zvolil chůzi a dal si skromný cíl sta kilometrů. Přednáška Davida Vaše o běhu na Africkém kontinentu a profesionálním běhu jako takovém byl dost motivující, po ní následoval start a spolu s desítkami dalších současných i bývalých pacientů jsme vyrazili do více než sta hektarů zámecké zahrady, bylo zataženo, ale příjemně a tak se zdálo, že podmínky budou ideální pro plánovanou pernou noc. Kolem páté hodiny už mě začínala chůze nudit a rozhodl jsem se přesedlat na běh, ale už po deseti kilometrech jsem sotva došlápl na pravou nohu a kotník mi začal otékat, tak jsem se vrátil zpět k chůzi, začal si pravidelně kotník chladit a mazat. Většina lidí nešla celých 24 hodin, ale na trati byl vždy někdo, ke komu jsem se připojil a tak si vzájemně krátili čas. Organizátoři vše připravili, včetně minerálů a doplňků, takže jsem byl až sám překvapen, že kromě pravého kotníku, který byl hodinu od hodiny horší, nebyla čtrřadvacetihodinová chůze příliš náročná, ač začalo nad ránem pršet. Trochu mi připadalo jako bych usnul a zdál se mi o celé chůzi sen, ačkoliv byl nejtěžší boj o posledních šest kilometrů, byl to nakonec boj úspěšný a následný odpočinek a pizza zasloužené odměny. Olda Bažant s Tomášem Jandusem rozdali medaile, vzájemně jsme si zatleskali a blahopřáli a já se dobelhal na pokoj pořádně se vyspat. Následný výsledek 101.3 km mne potěšil a dodal potřebnou dávku sebevědomí, už teď vím, že se příští rok na dvacetičtyřhodinovku rád vrátím a třeba o pár kilometrů prodloužím svůj výsledek.